

[Jørgen Jensen]

Det er godt en måned siden, vi diskuterede miljøloven, og da blev man enig om, eller regeringen foreslog i hvert fald, at man skulle udsætte en ændring i 3 år, fordi man endnu ikke havde den fornødne erfaring, fordi der endnu ikke var grundlag for at gribe ind. Men det må slås fast, at vi har oplysninger og også viden om, at miljøloven og arbejdsmiljøloven ikke virker tilfredsstillende, og så er det ikke spørgsmålet, hvor lang tid der skal gå, men i allerhøjeste grad hvad man her og nu skal gøre for at få de love, der findes, til at virke.

Når det i hovedlinjerne for regeringens overvejelser hedder, at producenter og importører skal pålægges pligt til at anmelde nye kemiske stoffer til myndighederne, før eller når de markedsføres, vil jeg da godt spørge, om vendingen, »når de markedsføres«, betyder en forringelse, en nedsættelse af kravet om forhåndsgodkendelse af alle kemiske stoffer og de anvendelsesområder, de har.

Hvis man tager miljøstyrelsens redegørelse, som vi har fået, er der på side 21 meget grundigt gået igennem, hvilke muligheder der ligger. Det hedder, hvis jeg må citere:

»Som »positive« restriktioner kan betragtes anmelde- og godkendelsesordninger, hvor fortolkningen af begrebet »godkendelse« kan være glidende. Her kan tænkes en række muligheder, hver for sig eller i kombination, f. eks.: ... « og så kommer der en lang række. Det, der ligger i dette, er jo spørgsmålet: hvornår skal det anmeldes? Skal det godkendes, inden det bliver anvendt i produktionen, og inden det kommer ud i handelen?

Man kan godt blive lidt betænkelig, når man hører det, der allerede er sagt i dag. Når den socialdemokratiske ordfører taler om, at man kunne starte med at registrere anvendelse af nye stoffer, og når man på samme side, som jeg nævnte før, side 21 i redegørelsen, taler om, at EF-Kommissionen foreslår anmeldelse senest på markedsføringstidspunktet, dvs. ikke godkendelse, men mulighed for, som det også forudsættes i amerikansk og fransk lovgivning, efterfølgende negative restriktioner, ligger der så i dette, at man mener, at de stoffer, der for nærværende er i anvendelse, skal man ikke gøre så meget ved, eller er det sådan, at hvis der er en begrundet mistanke, som det blev sagt fra konservativ side heroppe, kunne man tage det op? Det er

ikke vor opfattelse, at det er situationen, og at vi kan leve med dette; det er en helt anden situation, vi befinder os i, og det må være det absolutte krav, at en forhåndsgodkendelse er til stede.

Vi er også enige i, som det hedder, at det skal være producenter og importører, der skal betale for undersøgelserne, men vi er betænkelige ved, at de også selv skal sørge for gennemførelsen. Vil det være betryggende, at det er dem selv, der skal sørge for undersøgelsen? At blande økonomiske interesser sammen med kontrolundersøgelse har utallige gange kostet menneskeliv. Vi kan f. eks. tage BT-Kemi og deres forsikringer om, at det kun var uskadelige stoffer, man anvendte her. Da det kom frem, at dette ikke var rigtigt, er det seneste, at de nu selv overtager undersøgelserne for at bevise det, de engang har sagt, og som viste sig ikke at være rigtigt, nemlig at det ikke var skadelige stoffer, de anvendte. Det kan ikke være rigtigt at blande det sammen på den måde. Eller når det hedder: »Ligesom efter den gældende lovgivning må der være mulighed for regulering af emballering, mærkning og anvendelse af kemiske stoffer ud fra sundheds- og et miljøhensyn«, er det også nødvendigt at slå fast, at den nuværende lovgivning ikke har sikret en forståelig oplysning om og mærkning og beskrivelse af anvendelsesmulighederne.

Den anmeldelse, som er kommet fra Byggefagenes Samvirke, er allerede nævnt, men jeg vil godt gøre en lille smule mere ud af den, da jeg synes, den kan være lærerig for, hvordan situationen er. Når jeg siger, den kan være lærerig, må der åbenbart være nogle i dette land, også nogle af dem, som er ansvarlige, som ikke har forstået nogle af de problemer, der ligger her.

For det første har jeg nævnt de få mennesker, der er sat til at kontrollere. Dernæst diskuterede vi under arbejdsmiljøloven, at forudsætningen for, at denne lov kunne virke, var, at man havde effektive kontrolforanstaltninger. Vi pegede på nødvendigheden af, at fagbevægelsen kom meget tættere ind i dette billede, og understregede, at den måtte have de samme rettigheder som de undersøgelsesorganer, som eksisterede fra det offentlige side, og vi pegede på, at det også kunne være en værdifuld hjælp til samfundet. Det kunne vi ikke komme igennem med, og nu